

AUTODIDACTEN

Het is, helaas! nog in Nederland in enkele wetenschappelijke kringen een misstand, dat daar zo weinigen, zowel studenten als docenten iets gevoelen voor het moeizame streven van hen, die buiten het officiëel verband studeren, de autodidacten.

Het is daarom een verheugend verschijnsel, dat zij, die in de *geologie* studeren, in dit opzicht vrijwel alle weerstand hebben overwonnen en zelden tevergeefs aankloppen aan de tempel der wetenschap, ja zelfs de deuren voor hen wijd open zien draaien.

Nu is het in ons land bij de huidige situatie ook zo, dat de *Overheid* en haar dienaren alleen bemoeienis heeft met haar instellingen en de daaraan studerenden, welke taak zich niet uitstrekt tot de buiten het officiëel verband studerenden.

Wel wordt aan het *persoonlijk initiatief* der academici overgelaten, hen te helpen, maar ook dan wordt wel ondervonden een onlust of onverholen tegenzin, hetzij door gemis aan gemeenschapsbesef, hetzij door geringschatting van de niet wetenschappelijk verkregen kennis.

De wederopbouw van wetenschap en cultuur in dit tijdsgewricht vraagt voorzeker ook steun en voorlichting voor *de kleine bouwers*; immers „de wetenschap uitsluitend voor de wetenschap” wordt een verouderde leuze, haar doeleinden wijzen naar de dienst van de maatschappij, naar het leven en lot der mensheid.

Aldus ontwikkelt de sociale structuur zich zodanig, dat de officiële instanties en de ermee verbonden leerkrachten zowel als de studenten de *morele plicht* zullen gevoelen, zoveel mogelijk de vragers en zoekers bij hun ernstig werk de behulpzame hand te bieden, hetgeen ten slotte voor allen een schone taak zal zijn, welke veel satisfactie belooft.

P. VAN DER LIJN